Otkaz Josephu Stricklandu

vjeraidjela.com/otkaz-josephu-stricklandu

23. studenoga 2023.

Prenosimo osvrt s bloga msgr. Roba Mutsaertsa (65), pomoćnoga biskupa u 's-Hertogenboschu (Nizozemska).

Otkaz američkomu biskupu Josephu Stricklandu iz Tylerske biskupije (Teksas) ostaje čudna priča. Strickland je poznat kao skroman, uravnotežen biskup koji poštuje Crkvu. Isto tako, pokorava se zakonu. Zbog toga prihvaća da je razriješen. Njegov odgovor nije neprijateljski raspoložen prema Papi. On jednostavno traži molitvu i da ostane vjeran Crkvi.

Provedena je vizitacija i od Stricklanda je zatraženo da podnese ostavku. Nije to učinio. Pastir nije htio napustiti svoje stado. Konkretne optužbe nisu iznesene. Strickland nije ni dobio priliku da ga se čuje. Papa Franjo to često čini: sâm potpisuje odluku. Budući da je papa najviša vlast, utok ili obrana nisu mogući. Kanonski postupak bio bi prikladan. Krajnje je neobično biti lišen kanonskoga postupka. To su metode koje bismo mogli očekivati u Sjevernoj Koreji ili Rimu u doba Nerona. Čini se da nema valjanih razloga. Strickland ima tradicionalna stajališta i povremeno kritizira tijek događaja u Vatikanu. Očito je to dovoljno da ga otpuste s mjesta tylerskoga biskupa. Gdje to sada ostavlja Rim s njegovom Sinodskom Crkvom, s Crkvom koja sluša, s Crkvom milosrđa? Rim djeluje potpuno suprotno od onoga što sâm proglašava.

Njegova je smjena tim čudnija ako pogledate stanje stvari drugdje u Crkvi: biskupe koji su zataškavali spolna zlostavljanja; pogledajte ludilo u Njemačkoj gdje ljudi izravno proturječe nalozima iz Rima, biskupe koji proglašavaju krivovjerja. Sve se dopušta. Ali samo u slučaju Stricklanda bit će poduzete drastične mjere.

Nekoliko pojedinaca iz Tylerske biskupije reklo je kako nisu zadovoljni biskupom Stricklandom. To će biti najbolje. Nema ni jedne biskupije na svijetu gdje su svi zadovoljni svojim biskupom. Prigovori su uglavnom bili *ad hominem* (na čovjeka). Strickland nastavlja propovijedati da moramo ostati vjerni vjeri Crkve. Smatra da je Apostolska Predaja jako važna. To je uvijek bilo stajalište Crkve. Ali nešto je jako pogrješno u Crkvi ove godine. Rim je kao glavni prioritet postavio dijalog s posvjetovljenim svijetom. Naša zadaća doista jest djelovati misionarski u posvjetovljenom svijetu. Ali posljednja stvar koju bismo trebali učiniti jest prihvatiti posvjetovljena gledišta koja su suprotna stajalištu evanđelja. Rim je doista opsjednut modernošću. U međuvremenu ne čujem da itko govori o našoj osnovnoj djelatnosti (*core business*): spasenju duša. O tome se na Sinodi o sinodnosti jedva ili uopće nije raspravljalo. Čini se da su rezultati bolji od očekivanih. Ne, sinoda nije o nauci Crkve. Ali u međuvremenu se zabija klin između nauke i dušobrižničke provedbe u djelo. To je bît: „iz pastoralnih razloga“ u praksi pripustiti ono što učenje ne odobrava. Rim spušta ljestvicu sve niže. Trebali bismo činiti suprotno: podizati ljestvicu, bliže Bogu.

Ima razloga za brigu. Nema razloga za tugu. Razmislite na trenutak o biskupu Atanaziju, usamljeniku koji se nije slagao s Arijevim krivovjerjem; ipak je pobijedio u raspravi. Ili Ivanu Fisheru. Bio je jedini biskup koji je odbio potpisati *Act of Supremacy* (Zakon o nadmoći), jedini biskup koji nije raskinuo s Katoličkom Crkvom iz Rima. Umro je kao mučenik, ali je Katolička Crkva preživjela. Usput, sjetite se samoga prvoga apostolskoga zbora. O njihovu prvom zajedničkom pojavljivanju čitamo u Markovu evanđelju: „I svi ga ostave i pobjegnu“ (*Marko* 14, 50). Osim jednoga: Ivana. Sve će biti u redu. Bog ima posljednju riječ. To je Njegova Crkva: jedna, sveta, katolička i apostolska Crkva. Nijedan sabor, crkveni otac ili svetac nije dodao riječ: „sinodna“.

17. studenoga 2023.

+ Rob Mutsaerts

---

preveo **Petar Marija Radelj**